

Nikdy nekončiaca pieseň chvály

V Rukwe, najchudobnejšom regióne Tanzánie, sa od roku 2017 študenti a učitelia rímskej univerzity Università Campus Bio-Medico zúčastňujú lekárskeho dobrovoľníckeho tábora (workcampu), ktorý vedie nezisková organizácia Golfini rossi. Prečítajte si svedectvo študentky Marie Stelly, ktorá sa tohto dobrovoľníckeho tábora zúčastnila v roku 2019.

11.10.2021

Jedno objatie a potom sa odchádza.
Odchádza sa smerom k červenej,
teplej a ďalekej zemi, kde vietor víri
prach, ktorý padá na tváre a
myšlienky. Čakajú na vás nové
úsmevy a objatia, ktoré vítajú vašu
unavenú putujúcu dušu. Zdravia vás:
„Karibu!“, „Vitajte! Ste doma!“ Dom
je iný ako tie, ktoré zvyknete vídať.
Niekedý v ňom nejde elektrina, voda
nie je pitná a zvieratá a hmyz tu žijú
v harmónii a pohybmi krídel
vytvárajú dokonalú symfóniu.

Potom je tu cesta, kde nie je
osvetlenie a tma vytvára priestor pre
hviezdu noc. Ocitnete sa s očami
ponorenými do tejto žiarivej
nádhery. Zrazu sa cítite byť súčasťou
celku. Svetelná krása, ktorá priťahuje
dušu a zasahuje srdce. „Všetko sa tu
deje pre teba.“ Toto vytrhnutie sa

stáva v danom okamihu realitou a človek sa ocitne vo vďake Bohu za stvorenie.

Všetko plynie pomaly. S prvými rannými lúčmi vás zobudí rytmus Afriky – zvuk bonga. Ráno sa začína piesňou mníchov z Mvimwy, ktorí sa modlia vo svojom malom kostole. Je to pieseň chvály a radosti. Ani jeden deň nechýba „Jambo! Habari jako?“, „Ahoj! Ako sa máš?“, lebo pozdrav je základ. Nie sú v zhone, zastavia sa a počúvajú odpoveď, lebo tu sa žije „pole pole“ – pomaly, v pokoji. Prečo sa ponáhľať? Všetko sa tu deje pre vás. Ak chcete nejakú vec vidieť a oceniť v jej majestátnej jedinečnosti a dosiahnuť, aby sa vo vašej mysli zvečnila, je potrebné sa zastaviť. Musíte dýchať, otvoriť oči, zostať pozorní na zázrak, ktorý je okolo vás, a vítať odpoveď, ktorá leží za tvárou, krajinou a objatím.

Na obrovskom balvane je napísané: „Ora et labora“. Je ťažké pracovať, najmä keď pracujete v nemocnici v Namanyere, kde utrpenie prebýva v tele každého človeka. Tu si ľudia nemôžu dovoliť kúpu liekov alebo podstúpiť okamžitú operáciu. Čakajú na prehliadku celé hodiny bez toho, aby sa sťažovali. Je to ľud, ktorý bojuje, trpí a dúfa. Miesto, kde zdravie nie je právo pre každého, ale luxus pre pár ľudí.

Navštevujete veľa detí a na každom rohu vidíte každú formu bolesti, nepredstaviteľnej bolesti. Opuchnuté brucho, výkriky, slzy, či zastretý pohľad beznádeje, lebo je to utrpenie, ktoré už nemá hlas. Deň končí a ocitnete sa pri stene s hlavou v dlaniach a pred vami červené svetlo slnka zapáli oblohu ohnivou červenou. Hnev a bezmocnosť zoči-voči neprávosti sa premenia na „Prečo?“ bez odpovede, na zmes zúfalstva a očarenia. Cítite sa

unavení, no oživuje vás trpezlivá láska.

Je to láska, ktorá nie je abstraktná, ale konkrétna a prežíva sa rozhovorom s dievčatami z dediny. Dievčatá, ktoré sa stali ženami príliš rýchlo, ktoré sa neunavia každodenným nosením obrovských vedier na hlave, pretože toto úsilie prinesie pre ich rodinu jedlo a vodu. Žiadne sťažnosti, iba veľká vďačnosť Bohu, lebo majú nohy, ktoré dokážu dokráčať ku studni. V dispenzári v Mvimwe je veľa matiek, ktoré sa rozoznávajú podľa „kitenge“ – zázračnej farebnej šatky, ktorú nosia na pleciach, akoby to bola časť ich vlastného tela, ktorá je nevyhnutná na to, aby mohli pokračovať v ceste.

V dedinskej škole sú malí študenti s červenými svetrami, ktorí vás vítajú spievaním hymny Tanzánie. Svet patrí deťom. Pozdravujú vás, usmievajú sa na vás, hladia vaše

vlasý, smejú sa a zabávajú sa. Deti, ktoré sa na vás pozerajú s takým hlbokým pohľadom, ktorý vás trápi. Pohľadom, ktorý prežil príbeh, a keď im ho opätujete úsmevom, ich tváre explodujú radosťou, lebo vo vás odhalili dieťa.

Potom sa vrátite k deťom a hráte sa s nimi všetky druhy hier, na ktoré si pomyslíte. Tancujete, skáčete, naháňate sa, spievate. Keď ste s nimi, vždy je to zábava. Nemajú nič, majú roztrhané topánky, ale ich srdce spieva a všetko sa stáva náhlou radosťou. Sú to vzácne okamihy života vyryté do mysle ako večné.

Potom sa vrátite domov, kde pohostinnosť mníchov je darom, ktorý odstráni akékoľvek pochybnosti. Nie je to len privítanie a zdieľanie, ale je to nádej, ktorá má formu usmievajúcich sa očí, horúceho jedla, ktoré na vás čaká, objatí, ktoré sú vždy pripravené vás

privítať. Je to vzrušujúci zážitok byť pozvaný, privítaný, milovaný, aj keď sa navzájom nepoznáte.

Je to neustále prekvapenie pre nás, ktorí žijeme v ľudskom, sociálnom a kultúrnom kontexte, ktorý zničil tú najzákladnejšiu skúsenosť: otvorenie dverí srdca cudzincovi, ktorý sa od nás až tak nelíši. „Neexistuje žiadna separácia, nerobia sa rozdiely: je to nepretržitý horizont, ktorý prijíma cudzinca, toho cudzinca, ktorý „má niečo božské, ktoré vyhrá akúkoľvek vzdialenosť“^[1]. Viera odhalená v jej hĺbke je zázrakom pohostinnosti.

Pri pohľade na rozlohu kraja Kate sa vám zdá všetko jasné: iba láska je dôležitá a iba láska tvorí. Sme povolaní, aby sme sa nechali naplniť týmto odzbrojujúcim kúzlom Božskej krásy obaleným skutočnou slobodou. Koncept času sa zmení, keď zažijete zážitok vernosti. Nie je to ani tak množstvo času, ale kvalita. Dať to

najlepšie v čase, ktorý nám bol daný. Majte nebojácne srdce a robte to, k čomu ste povolaní. Naučte sa počúvať a dávať slová života. Vydajte sa na cestu za hľadaním toho, čo si srdce želá. Nestrácajte ani minútu s márnymi vecami, zbytočnými prejavmi alebo starými zášťami. Prijmite s pokorou chudobu nášho bytia, aby ste si vychutnali nečakaný pokoj toho, kto znovu objaví, že je milovaný. Na konci nezostane žiadna práca, žiadne peniaze... nič z toho: budeme meraní láskou.

Láska darovaná. Uznávajúc všetky ťažkosti a utrpenia, ktoré sú spojené s milovaním, lebo „dokonca aj radosť má svoje slzy“^[2]. Slzy, ktoré skrývajú prísľub väčšieho dobra.

Žehnajte každú chvíľu, pretože je jedinečná a neopakovateľná, pretože prichádza vo svojej nedokonalnej dokonalosti.

Vďaka za to, že je, existuje – je tu pre vás. Vďaka za toto *nič*, ktoré je pre mňa *všetko*. Vďaka za to, že sa o to môžem podeliť s tými, ktorí sú okolo mňa. Je to tajomstvo, predstava lásky, ktorá robí z každodenného života úžasnú báseň. Neodolateľný obraz, ktorý sa postupne zjaví, prelínaný oblohou a hviezdami, ktoré pretekajú veľkou milosťou.

Takže hovorím: „Asante sana Mvimwa, asante sana Tanzania“, „Ďakujem veľmi pekne, Mvimwa, ďakujem veľmi pekne, Tanzánia“. Teraz si už len musíme zapamätať to, čo sme prežili, a každý deň si to pripomínať nikdy nekončiacou piesňou chvály.

Maria Stella Valente

.....

[1] Luigi Giussani, Il miracolo dell'ospitalità

[2] Svätý Ambróz, De excessu fratris
sui Satyri, I, 10

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/nikdy-
nekonciaca-piesen-chvaly/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/nikdy-
nekonciaca-piesen-chvaly/) (08.08.2025)